

SvD 16 april
RecensionDans

A life as right as rain

Ett avväpnande ja till livet i dansen

Anna Fitoussi och Helene Karabuda kramas mitt bland Efva Liljas teckningar. Foto: Håkan Larsson

Efva Lilja firar 50 år på scen med ett poetiskt verk som alstrar motståndskraft i en värld som löper amok. Här finns en eftertänksam skönhet.

A life as right as rain

Medverkande Lydia Fall, Anna Fitoussi, Helene Karabuda, Kacper Migas, Per Sacklén, Yari Stilo, Efva Lilja

Var Dansens hus

Koreografi Efva Lilja, även bild, video, text

Musik: Åke Parmerud
Ljus: Efva Lilja, Pär Ibbing

Jorden skälver och människorna med den. Det är lätt att tappa modet när världsläget blir till ett alltmer plågsamt nyhetsbrus. Men koreografen Efva Lilja, snart 70, firar 50 vitala år på scenen med att obönhörligt skapa och hävda konstens självklara plats och betydelse i samhället och i våra liv – mentalt, politiskt och konstnärligt. Ett slags aktivism om man så vill, som kan yttra sig i dans, teckningar, böcker och debatter.

Efter att på senare år ha dansat solo i ”Kärlekens samtal är dans” (2022) och koreograferat duetten ”... och de föll båda ner i himlen” (2025) – båda på källarscenen Weld – intar Efva Lilja nu Dansens hus Blackbox med ett gruppverk för sju dansare i olika åldrar, inklusive henne själv och veteranerna Helene Karabuda och Per Sacklén som dansade duetten 2025.

Yari Stilo (främst) i Efva Liljas nya koreografi för sju dansare. Foto: Håkan Larsson

Titeln ”A life as right as rain” syftar på uttrycket *right as rain* som betyder frisk och välmående. Men i inledningen möter man snarare människor på gränsen till sammanbrott. ”Nä”, ”nej” utstöter dansarna och ser ut som om de alltmer desperat försöker slå bort ett starkt obehag med vädjande gester och mimik. Tonsättaren Åke Parmeruds elektroniska dova klanger förstärker känslan av ett olycksbådande tillstånd, ibland bara med gnissel och knarr, ibland renodlat rytmiskt.

På väggen finns två skärmar och på golvet en stor vit rektangel som fylls av Efva Liljas egna streckgubbar. ”Marken gungar under mina fötter”, hörs koreografens röst i högtalarna, och det är en både subjektiv och kollektiv atmosfär som målas fram. Här uttalas en längtan efter gräs,

jord och det mjuka, en harmoni som tycks avlägsen när kropparna med strama armar, skakningar och ångestgapande munnar uttrycker vantrivsel.

Helene Karabuda. Foto: Håkan Larsson

Koreografin bygger på enkla rörelser som blir betydelsebärande i hur dansarna relaterar till varandra genom blickar, beröringar och förflyttningar. I en sekvens ser de ut att balansera på skör is medan fragment av nyhetssändningar hörs. I dem finns också minnen, liksom i Efva Liljas gestalt. Som när hon äcklad plockar osynliga ord/tungan ur munnen, kämpar för sitt livsrum med häftig andning, men finner lättnad med utbredda armar – som flög eller målade hon i luften.

I rödglödande rutor samlas gruppen, släpper loss som på dansklubb. För långsamt förändras stämningen, dansarna lutar sig ömsint mot varandra. Karabuda smittar Anna Fitoussi och Lydia Fall med sin livskänsla som utmynnar i en vackert avvägd golvtrio. Till slut är allt runt, mjukt, samhörigt. Visst blir det lite övertydligt ibland, men helheten landar i en eftertänksam skönhet. Ett avväpnande ”ja” till livet i dansen.

Anna Ångström